

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

RELATIEF

toneelspel in vier bedrijven

door

Peter de Kemel

1880

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr. 2217

WITJE, EEN GEITJE DAT NAAR DE BERGEN WOU

Toneelspel in zes bedrijven

door

PAUL VAN KEYMEULEN

Vrij naar A. Daudet

Toneelfonds J. JANSSENS * Antwerpen

1990

(N° 1092)

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZESTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel.

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aankoopbewijs. Dit bewijs moet samen met een aanvraagkaart waarop plaats en datum(s) van opvoering werden ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gecopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A. "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

Wettelijk Depot D/1990/220/19
ISBN 90-385-0019-X

© 1990 Toneelfonds J. Janssens/Paul van Keymeulen

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

LIZA, een geit

WITJE, en jong geitje

DE RAEVE, een raaf

DE WOLF, een wolf

PA KONIJN en zijn drie kinderen:

SLAPOOR,

DIKKEBUIK en

ZWARTSTAARTJE

GEMSIE, een berggems

SALLIE, een salamander

MUSKEWIET en

MUSKEPIEP, twee mussen

MENEER SEGUIN, de eigenaar van de geiten

CISKE SCHOEP, een vriend van Seguin

HANSIE, een neefje van Seguin

SONIA, een nichtje van Seguin

EERSTE TAFEREEL

(Rechts, op de voorgrond, een kleine stal. In het midden, zich uitstreckende tot de achtergrond, een kleine wei met links een felgekleurde omheining. Links nog een spar en een paar struiken. Op de achtergrond, ver en onbereikbaar: de Blauwe Bergen. Namiddag. Dit landelijk tafereel is door zon overgoten. Als het doek opgaat zijn op het toneel Muskewiet en Muskepiep, twee wijsneuzige en babbelzieke mussen.)

MUSKEWIET: Daar heb je hem weer.

MUSKEPIEP: Die fameuze meneer De Raeve.

MUSKEWIET: Wat 'n triestig heerschap!

MUSKEPIEP: En altijd weer op wandel.

MUSKEWIET: Ja, altijd loert hij rond.

MUSKEPIEP: Hij lijkt wel een gemene struikrover.

MUSKEWIET: Weet je wat ze over hem fluisteren?

MUSKEPIEP: Neen! Hoe zou ik dat?

MUSKEWIET: Ze zeggen, dat ie een goeie vriend is van de wolf.

MUSKEPIEP: Van die lelijke wolf?

MUSKEWIET: Van die lelijke wolf.

MUSKEPIEP: Net iets voor hem. Die twee passen bij elkaar als boter bij brood.

MUSKEWIET: In ieder geval iemand die ik liever uit de weg blijf.

MUSKEPIEP: Ben je soms bang voor hem?

MUSKEWIET: Bang? He, wat je zegt!

MUSKEPIEP: Maar toch blijf je hem liever uit de weg.

MUSKEWIET: Zo is het. Soort bij soort. Ik mag hem niet.

MUSKEPIEP: Sstt! Wees nou stil. Hij komt hierheen.

MUSKEWIET: Zullen we maar liever de plaat poetsen, zeg?

MUSKEPIEP: Wat zou hij hier komen doen?

MUSKEWIET: Het is niet de eerste keer dat ik hem in de buurt bezig zie.

MUSKEPIEP: Wat zou daar achter steken?

MUSKEWIET: Zullen we niet liever weggaan, Piep?

MUSKEPIEP: Sssttt! Laat ons afwachten en zien wat er gebeurt. Ons kan niets gebeuren.

MUSKEWIET: Stil nou! Hij mag ons niet in de gaten krijgen.

(Terwijl de mussen zich zo klein mogelijk maken, komt De Raeve spiedend te voorschijn. Hij is in het zwart gekleed en draagt een hoornen bril. Hij vergewist er zich van dat er geen onraad te bespeuren is, doch bemerkt de twee mussen niet.)

DE RAEVE: Waar mag ze toch zijn? Op dit uur moest ze al in de wei zijn. *(gaat naar het stalletje en tuurt naar binnen)* In haar stalletje ook niet. Wat heeft dat te betekenen? Wat 'n pech toch, nu ze beloofd had mij te vergezellen. *(speurt weer verder. De mussen giechelen. De Raeve hoort het en verstoopt zich)* Wat was dat? Onraad? Voorzichtig zijn, De Raeve, uit je doppen kijken. *(de mussen giechelen weer)* Wat is dat nou weer? Ik heb het gevoel dat ik bespied word, dat men mij voor de mal houdt.

MUSKEPIEP: Zoekt meneer De Raeve soms iemand?

DE RAEVE: Wat? Jullie durven mij voor de gek houden?

MUSKEWIET: Waarom doe je zo geheimzinnig?

DE RAEVE: Het gaat jullie niks aan, geen sikkepit. En nu hoepel op of het bekommt jullie slecht, jullie mispunten.

MUSKEPIEP: Zoek je iemand, meneer De Raeve?

DE RAEVE: Zoeken? Wat zou ik?

MUSKEWIET: We dachten soms dat je iets verloren had.

DE RAEVE: Ik heb niets verloren.

MUSKEPIEP: Hoorden wij niet dat je een afspraak had?

MUSKEWIET: Een rendez-vous, hm. *(giechelen)*

DE RAEVE: *(wil op hen toevliegen)* Jullie lelijke rakkers, ik zal...

MUSKEPIEP: Wij weten zelfs waarom ze niet op de afspraak is.

DE RAEVE: Ik had geen afspraak. *(poos)* Jullie schijnen zo goed ingelicht. *(andere toon)* Waarom is zij er niet?

MUSKEPIEP: Dan had je toch een afspraak?

DE RAEVE: Ik zei toch van niet.

MUSKEWIET: O, maar dan weten wij niets.

MUSKEPIEP: Dan blijven wij zo stom als twee vissen.

DE RAEVE: Goed: ik had er een. Nu?

MUSKEWIET: Zeggen wij het?

MUSKEPIEP: Hmm!

MUSKEWIET: Liza is ziek.

DE RAEVE: Ziek? *(ter zijde)* Wat 'n pech.

MUSKEPIEP: De dokter is gekomen.

MUSKEWIET: Ze heeft vast giftig kruid gegeten.

MUSKEPIEP: De dokter had een tas met instrumenten bij.

MUSKEWIET: Ze blonken als zilver. Wij hebben het allemaal goed kunnen zien, niet Piep?

MUSKEPIEP: Ja! En toen moest ze d'r tong uitsteken en *mei* zeggen.

DE RAEVE: Och, zo erg zal het toch wel niet zijn.

MUSKEWIET: Tja, meneer Seguin zag er zeer bezorgd uit. En de dokter ook.

DE RAEVE: Wat zei de dokter?

MUSKEPIEP: Wij konden het niet verstaan, wel Wiet?

MUSKEWIET: Neen, dat konden wij niet.

DE RAEVE: Jullie willen mij wat wijs maken, jullie mispunten. Er mankeert Liza niks, horen jullie, niks. Kwatongen zijn jullie, echte praatmussen. Maak dat jullie wekomt, begrepen, opgemarcheerd, weg, weg, ouh, ouh. *(jaagt de mussen weg)* Wat laat ik mij met hun gesnater in? Het is veel te dwaas van me. *(poos)* Wat 'n pech toch, dat Liza er niet is. Nu zij mij naar de Blauwe Bergen zou vergezellen. *(lacht geheimzinnig)* De Blauwe Bergen. Zij verwacht er zoveel van. Als ze wist wat haar ginder te wachten staat. *(grinnikt)* Wat zal broeder Wolf tevreden zijn. Eigenlijk kunnen wij het samen best stellen... en ook met de geitjes. *(grinnikt en wrijft over zijn buik)* Die domme geitjes, die onnozele geitjes van meneer Seguin. *(lacht weer. Zijn lach wordt evenwel onderbroken door gerucht achter de schermen)* Ik geloof dat iemand nadert. Ik hoor stemmen. Vlug, De Raeve, verberg je, vlug.

(De Raeve gaat schuil achter de struiken en gluurt tijdens het volgende toneel af en toe vanuit zijn schuilplaats. Meneer Seguin en Liza op. Liza is een sterke volwassen geit. Meneer Seguin is een vinnig oud ventje.)

SEGUIN: *(luchtig)* Ik zal je even vastmaken. *(doet het)* Ziezo, nu kan je weer grazen naar hartelust.

LIZA: *(droevig)* Oh, meneer Seguin.

SEGUIN: Denk er niet meer aan. Je weet wat de dokter gezegd heeft. Je bent helemaal niet ziek. Pieker er maar niet over. Ik breng je over een half-uurtje een teil warme melk.

LIZA: Ja, meneer Seguin!

SEGUIN: En staar niet te veel naar de Blauwe Bergen.

LIZA: Neen, meneer Seguin!

SEGUIN: De Blauwe Bergen zijn gevaarlijk. Je zou er verloren lopen en dan zou de boze wolf je... brrr... Ik mag er niet aan denken.

LIZA: De wolf, meneer Seguin?

SEGUIN: Moest iemand het tegendeel beweren, geloof hem niet, en vooral, volg hem niet.

LIZA: Neen, meneer Seguin!

SEGUIN: Overall sluipen onguere kerels rond, die geitjes als jij in het verderf willen storten. Ze beloven je al wat je maar wil, doch nooit houden ze hun belofte. Luister liever naar je baasje; bij hem alleen ben je veilig en gelukkig. Zal je het niet vergeten?

LIZA: Neen, meneer Seguin!

SEGUIN: Zo hoor ik het graag. Maar kan het heus niet wat vrolijker? Zoals vroeger? Je zal trouwens straks wel vrolijker zijn, want ik heb een verrassing voor jou.

LIZA: Een verrassing?

SEGUIN: En wat een verrassing. Twee speelkameraadjes...

LIZA: Twee geitjes?

SEGUIN: Mis, geen geitjes!

LIZA: Wie dan wel, meneer Seguin? Toe, zeg het mij!

SEGUIN: Dring maar niet aan, ik zeg het niet.

LIZA: Toe, meneer Seguin.

SEGUIN: Beloof je mij dan heel zoet te zijn? (*Liza knikt*) Luister dan: over een uurtje arriveren, raad eens wie?: mijn neefje en mijn nichtje, Hansie en Sonia.

LIZA: (*teleurgesteld*) Oh!

SEGUIN: Vin je dat niet prettig?

LIZA: (*herneemt zich*) Euh, toch wel, meneer Seguin.

SEGUIN: Jullie worden beslist beste vriendjes. En dan mag j'er met hen eens op uit trekken, tot aan de eerste heuvels. Maar niet verder, hoor. Wat een pret zullen jullie maken.

LIZA: Zeker, meneer Seguin!

SEGUIN: Nu dan, ik ga mij klaarmaken om ze af te halen. Dag, lieve!

LIZA: *(bijna vrolijk)* Dag, meneer Seguin!

SEGUIN: Bravo! Zo is het heel wat beter. Dag, lieve kind. *(af)*

(Liza bekijkt het touw en het paaltje, trekt eraan en zucht. De Raeve komt voorzichtig te voorschijn. Hij staat plots achter Liza.)

DE RAEVE: *(Seguin spottend nabootsend)* Dag, Liesje, dag, lieve kind. *(lacht)*

LIZA: Jij? Je brengt me aan 't schrikken.

DE RAEVE: Heb jij die ouwe gehoord?

LIZA: Meneer Seguin is een lief man.

DE RAEVE: Nou goed. *(poos)* Ik kwam je halen.

LIZA: Mij halen?

DE RAEVE: Natuurlijk! Dat was toch afgesproken. We zouden samen toch naar de Blauwe Bergen gaan. Was je het soms vergeten?

LIZA: Neen, toch niet. Maar... ik moet er nog eens over nadenken.

DE RAEVE: Nadenken! Heb je nou nog geen besluit genomen! *(poos)* Zie, hoe mooi de Blauwe Bergen tegen de horizon afsteken. Hoe zonnig! Hoe fris! Hoe kan je nog aarzelen?

LIZA: Ik zou wel willen, maar...

DE RAEVE: Er valt niet te maren. Luister naar mij. Ben ik soms je vriend niet?

LIZA: Natuurlijk ben je mijn vriend.

DE RAEVE: Welnu dan. Zou jij je hele leven hier in dit petieterige stukje wei willen doorbrengen, als er daar boven zoveel lekker gras te eten is?

LIZA: Het gras is hier nogal zuur.

DE RAEVE: Het is gewoonweg oneetbaar. Het zit vol kattestaarten en netels. Je moest het gras in de bergen eens proeven. Er staan zoveel bloemen in dat het eigenlijk een tapijt van lekkere boterkoeken is. Zou jij die niet willen?

LIZA: Natuurlijk zou ik die willen.

DE RAEVE: Je zou het wel willen, maar wat doe j'er voor? Niks! Je aarzelt, je stelt uit, je moet nog nadenken. Je blijft hier hele dagen rondlopen met een touw om je hals. Vin je dat lekker: een touw om je hals?

LIZA: Natuurlijk niet!

DE RAEVE: Natuurlijk niet! Je zegt altijd weer hetzelfde. Natuurlijk dit en natuurlijk dat. Een touw voor een geitje, brrr. Een geitje moet vrij zijn, vrij als een vogel in de lucht.

LIZA: Dat touw knelt zo.

DE RAEVE: Kan het ook anders. Heb jij de koeien en de paarden al eens goed bekeken? Dragen die soms een touw om de hals?

LIZA: Neen, die hebben er geen. Maar het zijn ook grote dieren.

DE RAEVE: Naar de grootte moet je niet zien. Hier, in het hoofd, moet je het hebben. (*poos*) Weet je, wat je eigenlijk bent?

LIZA: Ik?

DE RAEVE: Veel te nederig, ben je, en veel te goed. Je laat je alles welgevallen, wat die fijne baas van jou beslist. In plaats van je te verzetten.

LIZA: Mij verzetten? Hoe zou ik dat kunnen?

DE RAEVE: Kunnen? Ik zal nog geloven dat je graag aan een touw gebonden leeft.

LIZA: Hoe durf je zo iets beweren?

DE RAEVE: Waarom ga je dan niet mee naar de bergen?

LIZA: Ik heb er wel aan gedacht.

DE RAEVE: Kijk, zie je ze in de verte met hun besneeuwde toppen? Daaronder liggen de mooiste weiden die je maar kan dromen. Vooruit, kom nu. Nou, wat aarzel je weer. Of ben je soms bang?

LIZA: Bang? (*plots*) Meneer Seguin zegt dat er een wolf leeft in de Blauwe Bergen. (*De Raeve lacht*) Moet je daarom zo lachen?

DE RAEVE: Een wolf? (*lacht*) Zie je wel dat je bang bent. (*spottend*) Mevrouw tje Liza zou wel naar de bergen willen, maar ze is bang voor de wolf. (*lacht*) Zij gelooft die praatjes, want meneerke Seguin heeft het gezegd. Je bent dus bang. Dat moet ik in de bergen eens vertellen...

LIZA: Dat zal je niet!

DE RAEVE: En waarom zou ik het niet doen?

LIZA: De Raeve, ben je soms mijn vriend niet.

DE RAEVE: Denk je soms dat ik de vriend wens te blijven van een bange wezel.

LIZA: M'n lieve De Raeve, toe, wees nu niet boos.

DE RAEVE: Je bent een mooie vriendin, jij. Ik vraag jou al honderd keer samen naar de bergen te trekken, en telkens vind je uitvluchten.

Noem jij dat nou vriendschap?

LIZA: Ik zal je bewijzen dat ik niet bang ben.

DE RAEVE: He, bewijzen!

LIZA: Ik wil met jou naar de Blauwe Bergen.

DE RAEVE: Wat? Is het heus waar?

LIZA: Zo waar ik hier aan dat touw gebonden ben.

DE RAEVE: Bravo! Dat noem ik nou spreken. Vooruit dan, ik snij het touw door en...

LIZA: Neen... niet zo vlug... ik kan niet zo ineens vertrekken.

DE RAEVE: Had ik het niet gedacht? Je grabbelt al terug.

LIZA: Ik kan niet zomaar vertrekken, zonder van meneer Seguin afscheid te nemen.

DE RAEVE: Dat ontbrak er nog aan. 'n Echte flauwerd ben je. Veel te lang heb ik met jou geduld gehad. Maar goed! Blijf dan maar in je hok zitten tot je niet meer op je poten kan staan. Van mij hoor je niet meer.

LIZA: Vriend De Raeve...

DE RAEVE: Wat nou weer?

LIZA: Ben je echt boos op me?

DE RAEVE: Boos? Wat kan het je schelen. Je stelt toch geen vertrouwen in mij.

LIZA: Toch wel, vriend De Raeve. En om het te bewijzen: ik ga met je mee naar de Blauwe Bergen.

DE RAEVE: Dat heb je daarnet al beloofd. Straks krijg je weer spijt.

LIZA: Spijt? Neen! Mijn besluit staat vast. Ik blijf hier niet langer. Ik ga mee. Neem je mes en snij het touw door. *(De Raeve aarzelt)* Nu, waar wacht je op?

DE RAEVE: Ik wou toch niet dat je het voor mij deed.

LIZA: Welnee. Zie je dan niet dat ik het hier beu ben, dat ik naar de Blauwe Bergen wil? Vooruit, neem je mes. Waarom aarzel je nu.

DE RAEVE: Goed. Ik snij je touw door. Ziedaar. Nu ben je vrij. *(De Raeve snijdt het touw over)*

LIZA: Vrij! Ik ben vrij! De Raeve, ik ben vrij! Ik kan lopen waar ik wil. Heerlijk, zo vrij te zijn! Geen touw meer, geen paaltje, geen stalletje en geen meneer Seguin. Oh! Wat heerlijk!

DE RAEVE: Laten we vertrekken.

LIZA: Wat is het heerlijk, zo vrij te zijn.

DE RAEVE: Kom nu, Liesje. Het wordt al laat.

LIZA: Ik kom zo. Nog een laatste blik op dit alles hier. De stal. De omheining. En het huisje van meneer Seguin. Vaarwel! Vaarwel!

DE RAEVE: Kom je nou?

LIZA: Vaarwel! En nu, nu naar het sprookjesland. Naar de Blauwe Bergen.

DOEK

TWEEDE TAFEREEL

(Zelfde toneelschikking. Het is echter later op de namiddag. Muskewiet en Muskepiep op. Zij bemerken het doorgesneden touw.)

MUSKEWIET: *(in een kreet)* Het touw!

MUSKEPIEP: Oohh! Je ziet dat het wel degelijk Liza was. Had ik geen gelijk, Wiet?

MUSKEWIET: Het is maar al te waar. Liza is gevlucht met die lelijke De Raeve.

MUSKEPIEP: En meneer Seguin had haar zo gewaarschuwd.

MUSKEWIET: Hoe dwaas van haar, hoe onvoorzichtig.

MUSKEPIEP: Erger dwaasheid kon ze niet uithalen.

MUSKEWIET: Het touw is doorgesneden.

MUSKEPIEP: Wiet, wij moeten iets doen, voor het te laat is.

MUSKEWIET: Wat kunnen wij doen?

MUSKEPIEP: Wij kunnen meneer Seguin verwittigen.

MUSKEWIET: Ja, dat zullen we doen.

MUSKEPIEP: Misschien is het nog niet te laat om Liza te redden.

MUSKEWIET: Vooruit, laten wij hem verwittigen.

MUSKEPIEP: Maar hoe?

MUSKEWIET: Wij moeten hem hierheen lokken. Het enige middel daartoe is zoveel mogelijk kabaal maken tot hij ons hoort en komt zien wat er gebeurt.

MUSKEPIEP: Piepen dus tot hij ons hoort, al moesten wij er bij neervallen.

MUSKEWIET: Opgepast nu. Eén, twee, drie! *(zij beginnen te piepen dat horen en zien vergaan)* Stop! Luisteren nu! *(zij luisteren)* Nog geen reactie. Dan maar opnieuw proberen. *(zelfde spel)* *(Hansie en Sonia op)*

HANSIE: Wat gebeurt hier. Hebben jullie nou haast gedaan met... *(bemerkt het doorgesneden touw)* Het geitje! Weg! Het is weg.

SONIA: Wat is hier gaande?

HANSIE: Liza is verdwenen!

SONIA: Verdwenen?

HANSIE: Vlug! Verwittig oom en Ciske. We moeten Liza zoeken en terughalen. Vlug!

SONIA: *(roepend af)* Oom! Oom!

HANSIE: En jullie hebben ons verwittigd. *(mussen knikken)* Wat braaf van jullie. *(mussen zijn opgetogen)* Jullie zijn echt goeie, beste mussen.

(Mussen verlaten nu het toneel terwijl opkomen: Sonia, gevolgd door meneer Seguin en Ciske Schoep.)

SEGUIN: Wat is er toch... *(bemerkt op zijn beurt het doorgesneden touw)* Gevlucht. Liza is gevlucht. Liesje! *(nadert snikkend het paaltje en keurt meewarig het touw. Hij valt snikkend op het bankje. Zelfde spel voor Ciske Schoep die naast Seguin plaats neemt.)*

CISKE SCHOEP: Niet huilen, vriend, niet huilen.

HANSIE: *(legt de hand op Seguins schouder)* Ze zal terugkomen, oom.

SEGUIN: Nooit komt ze terug.

SONIA: Ze is misschien maar even de heuvel opgelopen.

SEGUIN: Van de Blauwe Bergen is nog geen enkel geitje teruggekeerd.

CISKE SCHOEP: Maar als jij denkt... dan moeten we iets doen.

SEGUIN: Wat kunnen we doen?

SONIA: We kunnen hier toch niet blijven zitten.

HANSIE: We moeten het gaan verlossen.

SEGUIN: Er is niets meer aan te doen, kinderen. Mijn geitje is weg en nooit komt het nog terug.

SONIA: Ik heb een idee.

SEGUIN: Een idee?

SONIA: Willen we haar samen roepen.

HANSIE: Dan komt het beslist terug!

SEGUIN: Denken jullie dat?

SONIA: Ik ben er zeker van.

CISKE SCHOEP: Willen w'het proberen, Seguin?

SEGUIN: We kunnen het proberen. Met de hoop der wanhoop.

HANSIE: Vooruit, oom. *(gaan naar de achtergrond)*

SAMEN: *(roepend)* Lies-je? *(poos)*

ECHO: Ies-je...

HANSIE: *(opgewonden)* Het antwoordt.

SEGUIN: *(droef)* Het is de echo.

SONIA: Domme jongen!

CISKE SCHOEP: Nog eens proberen.

SAMEN: Lies-je.

ECHO: Ies-je. (*Allen zijn mistroostig*)

SEGUIN: Jullie zien het, het hoort ons niet eens. Het wil ons misschien niet horen. En ik, die altijd zo goed voor haar was. In de wei zocht ik haar altijd het malste plekje en in het stalletje maakte ik steeds een warm hoekje voor haar klaar. En toch liep het weg, haar verderf tegemoet. Naar de Blauwe Bergen. (*poos*) Het is verloren, het komt niet meer terug. De wolf zal mijn arme Liesje ontdekken... en dan... ooohhh, ik mag er niet aan denken. (*uit de verte weerklinkt plots het gehuil van de wolf*)

DE WOLF: (*akelig*) Hoe-hoe!

SEGUIN: (*opspringend*) De wolf! Hebben jullie het gehoord?

HANSIE: Ik ben bang.

DE WOLF: (*dichterbij*) Hoe-hoe.

SEGUIN: Nu gaat hij op jacht. Hij zal Liesje vinden en... (*In de verte het angstig geschreeuw van Liza*)

HANSIE: Liesje toch, kom terug, kom terug.

SONIA: Liesje!

DE WOLF: Hoe-hoe.

LIZA: Hulp, hulp!

SEGUIN: Ach, Liesje, kom toch terug. (*weer een schreeuw, doch zwakker, dan een allerlaatste. Doodse stilte*) Nu is de wolf... ooohhh... ik mag er niet aan denken. (*snikt het uit*)

CISKE SCHOEP: (*na poos, troostend*) Beste vrienden. Troost je, het heeft misschien niet veel geleden.

SEGUIN: Oh, Ciske, dat is al het zesde geitje dat de wolf... Het zesde, dat naar de Blauwe Bergen wou. Kan jij je voorstellen wat het betekent, zes geitjes te verliezen.

CISKE SCHOEP: Ik weet het! Maar wat kan je eraan doen?

SEGUIN: En nu, Liesje. De geitjes kunnen het bij mij niet gewoon worden.

SONIA: Het is jouw schuld niet, oom. Jij hebt ze alles gegeven wat zij maar verlangden.

CISKE SCHOEP: Neen, jij hebt je niets te verwijten.

SEGUIN: Er rust een vloek op mijn huis.

CISKE SCHOEP: Zeg dat niet, beste vriend, zeg dat niet.